

l-
la
nt
z-
i:
l-
á-
és
a
ad
só
r-
ek.
a-
ár
a
eg-
lói
si-
zé-
gy
zi-
ek.
)
sz-
ra:
kr.,
frt
zső
ele-
mie
ztig
lga
sser
t és
lma
rgit
a a
da-
i.
épület

KIS LAP

A LEOPÁRD OTTHON. (Lásd a 363. lapon.)

XXXII. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1887. június 5-én.

104

DANI JUTALMA.

— Elbeszélés, képekkel. —

(Folytatás.)

MIRŐL szegény Ferkó rettegett, az be is következett. A madárkereskedő rettentő haragra lobbant, mikor a drága kanári eltűnését észrevette. Hiába akarta Ferkó magyarázni, mikép esett meg a dolog, a jó kis Ágnes is hiába könyörgött bocsánatért hú barátja számára: a dühös kereskedő csak nem akart megengesztelődni.

— Ne fecsegjetek, eleget tudok! Tudom, hogy Ferkó egy haszontalan naplopó, akire semmit sem lehet bízni. Rög-tön pusztulsz innen, egy óráig sem tartalak tovább.

És Ferkónak pusztulni kellett. Hiába volt minden könyörgés. Mert kért, könyörgött, hogy maradhasson. Nem azért kért, könyörgött, mintha nagyon félt volna, hogy most már nem lesz hova lennie; voltak neki jó ismerősei, barátai, a kik régóta csábították, hogy sokkal jobb helyre mehessen, a hol hasznosabb dolgot mivelhet, mint madarakat őrizni. De ő nem akart elmenni, mert akkor el kellett volna válnia Ágnestől, a kit úgy szeretett, mint a tulajdon édes testvérét. Mit fog szegény kis Ágnes csinálni nélküle?

Most pedig mégis el kellett válniok. Mire beesteledett, Ferkó már nem volt ott a madaras boltban s a kis Ágnes keservesen zokogva húzódott meg egy zugban.

Most azonban másfelé kell néznünk, a városnak éppen tulsó végére, ami az ilyen nagyvárosban ugyancsak messze van. Itt egy rozszant, szegényes házikó még szegé-

nyesebb szobájában ült egy kopott ruhás öreg ember és gyanakodva nézegetett hol az egyik sarokba, hol a másikba, mialatt így dörmögött magában:

— No, tán csak nem lopózott be ide valami gézengúz tolvaj? . . . Mindig félek . . . mert hát semmi sem lehetetlen . . . Vigyázz, öreg Gergely . . . vigyázz! Ki tudja, hol lapang valami ellenség!

Egy nagy furkós botot kapott a kezébe és megvizsgált minden zugot, bedőfögte az ágy alá, még a kályha mögé is, a hova a legsoványabb czicza sem fért volna be.

— Nincs senki . . . persze hogy nincs, csak ijesztgetem magamat. Hogy is jött volna be valaki, mikor az ajtó csukva volt . . . a kulcs pedig nálam van mindig. Aztán még ha nyitva volna is, ide ugyan be nem téved senki . . . tudják, hogy itt a szegény öreg Gergely lakik, az a nagyon szegény, nagyon öreg Gergely, a ki holmi olesó portékával jár házról házra és alig keres annyit, hogy egy kis száraz kenyere legyen . . . Hihihí! Azt hiszik! Meg is sajnálták . . . majd mindennap kapok ingyen ebédet hol itt, hol ott . . . nagyon jól van! Így nem kell hozzá nyulni a kincseimhez, szaporithatom és nem tudja senki . . . épen-séggel senki. Hehe! Ha tudnák! Ezt az ócska karos széket csak tüzre valónak gondolják és nevetnek, kogy annyira szeretem. Ha tudnák, mi van beune! Csakhogy nem tudják . . . nem is fogják tudni . . . csak ügyesen, öreg Gergely, hadd gondolják, hogy szegény koldus vagy . . . ez a Dani gyerek se gyanítson semmit . . . még meglopna . . . mert ilyen fiatal ficzkó szeret könnyen jutni a pénzhez.

Egy pillanatig elgondolkozott, aztán szinte boszusnak látszott.

— Nem is tudom, minek tartom itt ezt a ficzkót... csak aggodalmat okoz... Az igaz, hogy nem kerül semmibe, még ő fizet, aztán valamikor talán még hasznomra lehet... nem szabad végkép elüznöm... utoljára még kereshetnék rajtam.

Kivül léptek hallatszottak. Az öreg Gergely hirtelen leült a karos székbe és olyan siralmas arcot csinált, mintha meghalni készülne. Csakhamar nyílt az ajtó és egy vidám képű, izmos fiú lépett be.

— Mi a baja, Gergely bácsi? kérdé részvevőleg. Bizonyosan beteg.

— Nem... nem épen beteg, felelé az öreg sohajtozva. Csak gyöngö vagyok... és kedvetlen. Hajh! nehéz idők járnak... nehéz megélni, rossz a kereset, senki sem akarja megvenni a szegény öreg házaló holmiját... pedig milyen olcsón adom! Már látom, nincs más hátra, mint koldulni. Öreg vagyok már minden egyébre.

— De én nem vagyok ám öreg, Gergely bácsi. Majd dolgozom én kettőnk helyett is. Tudom én, hogy jót tett velem, beszerzett ahhoz a derék mesterhez, a kinél dolgozom és már most is keresek valamit. Ezt Gergely bácsinak köszönöm, pedig szegény árva vagyok, a kihez semmi köze.

— Ugy van, tökéletesen úgy van... jót tettem veled és remélem, nem is fogod elfelejteni, nem leszel háladatlan. De most már menj a szobádba, nyugodni akarok.

Az a szoba, melybe Dani ment, épen séggel nem volt szoba, hanem egy szűk sötét kis zug, melynek alig arasznyi ablakoskája volt. Dani azonban tökéletesen beírta ezzel. Nem volt ő elkényeztetve. Mióta csak emlékezett, mindig idegen emberek közt hányódott-vetődött, mindig csak kegyelemből tartották, mignem egyszer ez az öreg Gergely oda tévedt hozzá és ide hívta magához a házba, aztán beajánlotta inasnak egy jóra való derék mesterhez, akitől már egy kis fizetést is kap a munkájáért, úgy, hogy már a maga emberségéből él meg. Sokszor, az igaz, még száraz kenyere is szükön van.

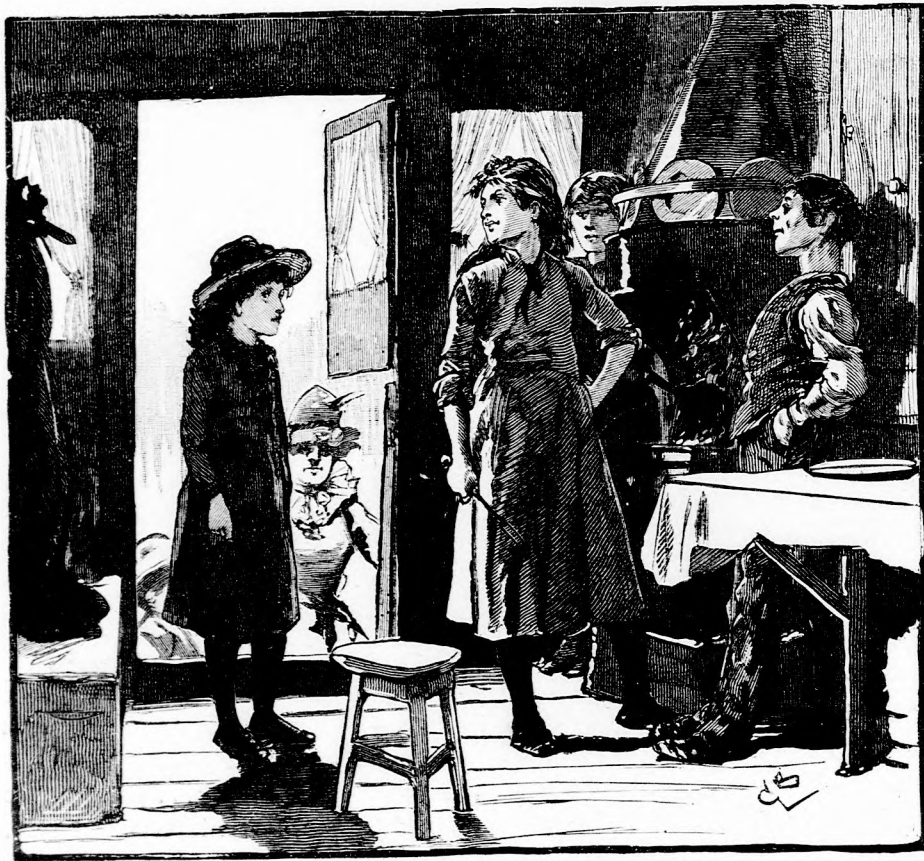
— Nem baj, majd lesz több is. Napról-napra erősebb leszek és jobban tudok dolgozni. Csak azt szeretném tudni, ki fogom-e valaha deríteni, hogy ki vagyok én? A műhelyben mindig kérdezzetnek, kik voltak a szüleim, s én semmit sem tudok... csak ez az arcokép maradt rám... talán az édes anyám arcoképe.

Egy kis tokot vett elő, felnyitotta s egy szép fiatal nő arcoképe tűnt elő. Hosszan nézegette, megcsókolta és újra nézegette.

— Bizonyos, hogy az édes anyám... ha a tükörben nézegetem magamat, szakasztott olyan vagyok... kár, hogy ez az öreg Gergely semmit sem tud róla... persze, hiszen nem ismerte... még jó, hogy így megszeretett... ámbár nincs kára benne, mert ezért a szűk kis zugocskáért elfizetem a bérem felét. No de megérdemli a jó öreg, mikor olyan gyenge, öreg, szegény. Csak egyszer nagyobb legyek, majd dolgozom én helyette is, meg-hálálom neki, hogy jót tett velem.

Eltette a drága képecskét, aztán egy darab kenyeret vett elő a zsebéből, jóízűen megette, ivott rá a kancsóból vizet és lefeküdt. Csakhamar nyugodtan, édesen aludt, mint mindenki, aki becsületesen végzte a munkáját és tiszta a lelkiismerete.

Hagyjuk csöndesen pihenni és térjünk vissza a kis Ágneshez, ki buslakodva maradt ott a madár-kereskedésben az ő kedves pajtásának, Ferkónak elcsapatása után. Ferkó megígérte, hogy majd eljön ő látogatóba, nem felejtí el az ő kedves

... VIGYOROGVA ... A BELÉPŐ KIS LEÁNYRA. (Lásd a 358. lapon.)

Ágneskéjét. De bizony egyik nap mult a másik után és Ferkó nem jött. A napokból hetek lettek, a hetekből hónapok és Ferkónak hire sem volt többé. A kis Ágnes pedig nem felejtette el és azt sem

tudta elhinni, hogy Ferkó elfelejtse őt. De hát azt sem tudta, mért nem ad hirt magáról.

Jött pedig egy nap, a mikor nagyon nagy szüksége lett volna Ferkóra. Azon

a na
a ma
volt
ban
ágyo
dárk
rősei
pedig
igen
másil
ságtá

mit k
is gon
rokon
semm

hogy
kell m
volna,
Meg
ugyan
lál? S
hol lak

Á
rost, m
olyan
utcza
nem i
induln

S
sem tu
tott s
nagy p
tott. M
megbár
látott.
kocsi is

a napon valami rendkívüli dolog történt a madárkereskedésben. A bolt ajtaja nem volt nyitva, az udvarra nyíló lakó szobában pedig idegenek jártak ki és be. És az ágyon mozdulatlanul feküdt az öreg madárkereskedő — meghalva. Rokonai, ismerősei gondoskodtak temetéséről, Ágneske pedig csodálkozva járt-kelt köztök, nem igen tudva, mi történik. És amint egyik-másik embernek az utjába akadt, barátságatlanul mondták:

— Hát ez a mihaszna kis leány mit keres itt? Csak nem fogunk még róla is gondoskodni? Nem volt ez még csak rokona sem a boldogultnak, nincs itt semmi keresni valója.

Ágneske ebből is csak annyit értett, hogy nincs többé helye itt a házban, el kell mennie. De hová? Ha Ferkó itt volna, bizonyosan tudna valamit kitalálni. Meg kell keresnie Ferkót. Nem tudja ugyan, hol keresse, de hátha mégis rá talál? Sokszor emlegette, hogy öreg anyja hol lakik... hátha ott van?

Ágneske nem ismerte ugyan a várost, még csak nem is sejtette, mi az egy olyan nagy város, a hol száz meg száz utca van keresztül-kasul; de épen mert nem ismerte, gyermek észszel neki mert indulni.

Sokáig bolyongott ide-oda, maga sem tudta hol. Már egy pár órája járhatott s ugyancsak fáradt volt, mikor egy nagy piacra ért, hol valami furcsát látott. Minden fáradsága mellett megállt és megbámulta, mert ilyet még soha sem látott. Mintha ház lett volna, de ugyattal kocsis is, mert kerekeken állott. Az olda-

lai pedig tele voltak festve csodálatos képekkel.

Javában bámulta, mi lehet ez, mikor egy természetes asszonyosság lépett oda melléje. Ez is nagyon furcsa volt. Nem úgy volt öltözve, mint mások, hanem mindenféle tarkabarkaság volt rajta. És vigyorgó nyájassággal így szólt:

— Nos kis leány, tetszenek neked ezek a képek? Mért nem jössz ide, mikor előadás van?

Ágnes nem igen tudta, mi az az előadás, de azt meg tudta mondani, hogy eddig azért nem jött ide, mert nagyon messze lakott; most is csak úgy véletlenül tévedt ide, maga sem tudja hogy.

— Hát hová indultál? kérdé a tarkabarka asszony.

Erre a kis leány csak annyit tudott mondani, hogy Ferkót keresi, mert nagy szüksége van rá. Ferkó talán megmondja, mit tegyen; mert mikor a bácsi meghalt, az emberek, akik oda jöttek, azt mondták, hogy neki nincs ott keresni valója, elmehet.

A tarkabarka asszony sajátságosan hunyorgatott a szemeivel, mintha nagyon tetszenék neki ez a dolog. Aztán így szólt:

— Ejnye ejnye, már ez szomorú egy história. Most tehát nincs senki, a ki rólad gondoskodjék?

— Nincs... azaz van... mert Ferkó azt mondta, hogy ha valamire szükségem van, ő mindent megtesz a kedvemért.

— Persze, akkor hát meg kell keresni Ferkót. Én azt hiszem, ismerem is azt a Ferkót, csakhogy nagyon messze lakik ide.

— Ismeri? Jaj de jó! Ugy-é elvezet hozzá?

— Természetesen! Csakhogy nem most mindjárt, mert most itt az ebéd ideje. Te talán még nem is ebédeltél?

— Én? Az ám...nem ebédeltem...pedig csakugyan...most veszem észre, hogy éhes vagyok...

— Akkor hát csak maradj itt nálunk. Itt lakunk ebben a gyönyörű kerekcsalótában. Menj csak föl ezen a pár lépcsőn.

— De azután elvezet Ferkóhoz?

— Persze! Csak menj föl szaporán.

Ágnes fölment és furcsa helyre jutott. Nem tudta ő, mi az, mert még soha sem látott vándor komédiás kocsi. Egész kis szoba volt ott belől, még egy kis takaréktűzhely is volt benne s valami étel főtt a tűznél. Egy fiu és egy leány álldogált ott s vigyorogva bámult a belépő kis leányra. (Lásd a képet a 356. lapon.)

A tarkabarka asszony is fölkapaszkodott a komédiás tanyára s így szólt az ottani két gyerekhez:

— Hoztam egy kis vendéget, lássátok szívesen. Remélem, majd jó barátok lesztek.

Ágnes nem igen értette, mikor lesz majd neki ideje jó barátságot kötni ezekkel a vigyorgó gyerekekkel. Nem is nagyon vágyakozott barátságuk után, kivált mikor a fiu így szólt:

— Nem bánom, lehetünk jó barátok is, csak megtegye, amit mondunk neki. Mert mi régebben vagyunk itt, hát neki kell engedelmessé válni.

Épen kérdezni akarta Ágneske, hogy ugyan miben engedelmessé válnak,

mikor semmi köze hozzájuk; de épen ebben a pillanatban lépett be valaki, még pedig egy hatalmas termetű, durva képű férfiú, a ki bömbölő hangon kérde:

— No, kész az ebéd? Mi? Hát ez miféle madár itt? Mi?

A tarkabarka asszony félre húzta a férfit és halkán sugott neki valamit, amire a férfi így szólt:

— Ugy? No jól van, nem bánom, csak aztán jó legyen. Most pedig adjatok ennem, de szaporán, mert éhes vagyok. Nem bánom, ha ez a leány is velünk ebédel.

Erre a szíves meghívásra Ágneskének minden étvágya elmúlt és szeretett volna odább állni, de nem mert. Kezébe adtak egy cserép tányéron valami nagyon rozsz ételt, úgy hogy Ágnes alig bírta lenyelni. A komédiás látta ezt és ráírvált:

— Mért nem eszel? Mi? Talán bizony pástétom vagy fáczán peccsenye kel-lene? Csak sokat czerimóniázzál, majd kiverem belőled.

Ágneske ijedten megette a porcióját, sehogysem értve ezt a dolgot.

(Folytatása következik.)

TAVASZ ÖRÖME.

(Képpel a 360—361. lapokon.)

*VIRÁGZIK a rét, esőrégy a kicsi csermely,
És döngve sűrűge a méhike száll,
Vetelszik a finom, a síma selyemmel,
Szőnyeg alapszíneül ott a fűszál.*

*Fel! S a dagadó gyepen futca, szökellve
Hárman ufongnak e gyermekkel itt.
És kelve dalokra és tánczot lebegve
Élvezik a likelet örömit.*

BOLDI BÁCSI.

— Tündéries rege. —

(Vége.)

 Harmadik vasárnap.

UH! Ez volt ám még csak a rutidő! — No bizony, épen nem vasárnapi idő! Hogy hullott, hogy gomolygott ott kívül a hó! Nézzétek csak azt a pehely hullást...

Hanem a szobában aztán annál kellembesebb volt ám. Boldi bácsi és a gyermekek épen azon tanakodtak, mit csinálnak ma?

— Gyermekek, azt hiszem, nem fog megártani, ha mi ma bált csapunk. Ugy is farsang van, s tehet-é akkor okosabbat az ember, mint hogy tánczoljon, vigadjon. Bele egyeztek?

Persze hogy egyhangulag mind bele egyeztek.

— Melyik szobában tánczoljunk? kérdé Gertrudis.

— Talán a társalgóban legalkalmasabb lesz, vélte a kis Dóra.

Mindnyáján a salonba mentek tehát, melynek valóban igen ünnepies színe volt. A tágas teremben a vörös atlacz butor, a pompás függönyök, a sok szép déli nővényzet a szögletekben, mindez olyan nagyon szép volt!

— Itt valóban bálias minden, mondá Boldi bácsi, csak hogy ez a szoba igen kicsiny. Nekünk nagy terem kell. No, mit csodálkoztok, gyermekek?! Bizonyal kicsiny ez a szoba ahhoz a nagy mulatsághoz, amit ma itt rendezni akarok, és annak a nagy társaságnak a befogadására, melyet meghívtam. Először is tehát: tágítsuk a szobát.

Boldi bácsi a szoba szögleteibe lépett: úgy tett, mintha odább tolná azokat s ime — a falak csakugyan engedtek, hátra húzódtak s a szoba egyszerre fényes bálteremmé változott át.

— A teremmel már megvolnánk valahogyan, gyermekek; most már fogadjhatjuk a báli társaságot.

Boldi bácsi a zsebéből tiz katulyát vett ki s felrakta a zongorára szépen egymás mellé.

Most felnyitá az elsőt s gyönyörű öltözetű kis babákat vett elő, melyek rögtön megelevenültek, s mihelyest a földre helyezte őket, nagyokká s igen kedvesekké lettek. Minden katulyából tizet vett elő úgy, hogy rövid idő alatt csak úgy hemzsegték a tánczosok s tánczosnők a teremben.

Most már megkezdődhetett a bál.

— Kedves bácsika...

— No mi az, Dóra? Mit kíván az én kedvenczem?

— Ah bácsika, nagyon szépen kérem, engedje meg, hogy az órabeli királyi párt is meghívhassem egész kíséretével.

— Csak hívd meg őket, kicsikém, bátran.

Dóra befutott a másik szobába, hol az óra volt, s elébe állva, a királyi pár s az udvari népség váraozott, mert mindjárt ütnie kellett az éjfélt.

Klapp! — az ajtók szétnyiltak s ők megjelentek. Dóra gyorsan előadta kívánságát. Kis idő multán a király, a királyné s az egész kíséret megjelentek a mulatók közt s épen akkorára nőttek, mint a többi mulatók.

Boldi bácsi a zongorához ült és játszott. De ez nem aféle közönséges zene volt ám. Ugy hangzott, mintha egy egész zenekar játszaná a legcsodálatosabb táncdarabokat. Milyen szép és vig mulatság is volt ez! Csak az a kár, hogy ennek is vége lett.

Másnap így szólt a mama az asztalnál:

— Meg nem foghatom, mi történt az órával? Tegnap este akárhányszor ütött az óra, egy alak se jött elő, habár fel is nyitak az erkély ajtók. Csak ma reggel jelentek meg ismét a kis emberek, de egészen össze kavarodva: nyolcz óraker csak három jött elő, kilencz óraker meg csak egy; tiz óraker hat mutatkozott és így tovább. El kell hivatnom az órát.

A gyermekek össze néztek és mosolyogtak.

— Mamácska, mondá Jani, hidd el, nem szükséges órát hivatni. A királynak és kíséretének csak nyugalomra van szüksége, mert egész éjjel a mi bálunkon táncoltak.

— Miféle bálon táncoltak, te? kérdé a mama egészen elcsodálkozva. Miféle történetekkel tömte megint tele fejeteket a ti Boldi bátyátok!?

És csakugyan elhivatták később az órát.

Negyedik vasárnap.

Egyszer ismét együtt voltak mind az öten, Boldi bácsi s a négy gyermek. Lenn

a kertben a borostyán lugasban üldögéltek s Boldi bácsi mesélt nekik az ő sok szép és csudás utazásairól.

— De boldog volnék, ha én is utazhatnám, de jó messzire és sok mindenféle országot bejárhatnék! vélekedék Jancsika.

nál fogva a gyermekek minden kívánságát azonnal teljesíteni szokta, mosolygott s így szólt:

— Ti utazni akartok, és pedig rögtön? Hm, hogyan kezdjünk bele? Most nincsenek szünidők, ezért a dolognak roppant gyorsan kellene végbe menni. Hah! Támadt egy jó gondolatom! (Boldi bácsinak mindig támadtak jó gondolatai.) Kihuzott egy könyvet a zsebéből s így folytatá:

— Ez itt egy föld abrosz. Országok és városok, hegyek és tengerek vannak rajta; válasszátok ki a helyet, a hová menni szeretnétek. Mihelyt én azt a helyet e könyvben kikeresem, ép oly gyorsan ott is fogunk teremni a kívánt helyen. És ezt a játékot addig üzhetjük, a meddig csak a rövid szünetből kifutja. Nos, utazunk?

— Én Egyiptomba szeretnék! kiáltá János lelkesülten.

— Óh, én inkább Velenczét ohajtanám látni! sohajta Dóra.

— Menjünk inkább Norinbergába, ott jó mézes kalácsot és sok játékot lehet

— Igen, de most rögtön ám! mondá nagy vágyódással a kicsike Dóra.

Boldi bácsi, ki végtelen jóságá-

kapni; szólalt föl Gertrud.

— Mindegyik kérdés teljesítve lesz kedveseim! Csak ne legyetek türelmet-

lenek, mert egyszerre nem történhetik meg minden. — Először is tehát nézzük meg Egyiptomot, azután Norinbergát, végül Velenczét. Meg vagytok elégedve? Föl tehát Egyiptomba!

Egy szempillantás alatt Boldi bácsi egy nagy pyramis mellett állott a négy gyermekkel együtt.

Milyen más színben tündökölt itt a forró nap sugáriban, a tiszta kék ég alatt a vidék! Ugy tűnt fel a gyermekek előtt, mint valami csodás rejtély. Láttak pyramisokat, sphinxeket, obeliszkeket s minden olyan óriási, olyan idegen és mese-szerű volt, hogy álmodni véltek. Minő más növények tenyésztek ott, minő más állatok és más idegen öltözetű emberek jártak-keltek e vadonban, a levegő is más-ként mozgott és melegebben sütött a nap. Csodálatos bűbajos varázs lepett el mindent.

Boldi bácsi intett néhány egyiptominak, kik tevéket hajtottak s mind egyik gyermek egy-egy ilyen tevére ült fel, hogy lovagoljon. Pompás multság is volt ez. Így folytatták utjokat a Nilus mentében. Valóban bámulatos volt, mennyi mindent éltek át oly rövid idő alatt! Boldi bácsi volt a vezetőjük. Egyiptomból egyenesen Norinbergában termettek. Persze, ezt nem mindenki teheti, hogy egy lépéssel áthidalja az egyiptomi pyramisok és a Norinberga közötti távolságot; csakhogy nem is mindenkinek van ám Boldi bácsija!

Itt Norinbergában egészen más világ volt, mint amott Egyiptomban. Pyramisokról szó se volt többé, hanem ezek helyett különös alaku erkélyes és magas fedelű házak és házacskák foglalták el a

tért s bármerre ment légyen is az ember, mindenütt festői utcaszorok tárultak elébe.

Boldi bácsi a város minden nevezettségét megmutatta a gyermekeknek, a legjobbat azonban utoljára hagyta. Mi volt ez a legjobb valjon? — egy játék kereskedés és egy czukrász bolt fölkeresése. Mindenik gyermek választott magának játékot és sok czukros süteményt, amit azonnal gyorsan haza vittek.

Aztán Velenczébe vágott az öt utas és ime: egy velencei gondolában ültek mindannyian. Itt megint volt látni és bámulni való elég. Az utczákon zajlott a víz s kocsik helyett csónakok siklottak ott. A régi márvány paloták büszkén emelkedtek kétfelől s néma pompájuk megragadta a gyermekek lelkét. Köröskörül viz csapkodta e tüneményes várost, mely elbűvölt szigetnek látszott.

A gyermekek előtt is olyan különösnek tűnt föl ez a vízi séta a házak között, hát még mikor a nyílt tengerre mentek! A harangok zúgása a levegőn át oly csodálatosan hangzott! . . . igen is, úgy tetszett, mintha nem Velenczéből, de a vízből jönnének e hangok . . . talán egy elátkozott városból. Ez is csak csalódás volt.

A hullámok lágyan rengtek s a víz átlátszó volt. Fehér sirályok repkedtek a vízfölött, a gyermekek is mély álmodozásba merülve hallgatták a habok moraját s a harangok zúgását. Mikor édes álmodozásaikból fölébredtek, már nem a bűvös Velence harangjait hallották, de szülővárosuk estharangja kondult meg s ismét a kertben találkoztak a kis lugasban, az illatos virágok közepett.

Ötödik vasárnap.

A nyár már régen elmúlt. Zordon tél foglalta el a helyét. Hó fedte a mezőt és rétet, hó volt a hegyeken, hó terült el a lapályon — mindenütt a fénylő, a káprázató, végtelen hólepel.

Deczember volt már, sőt épen Karácsony előtti nap.

Kopogtatás hallatszott a gyermekszoba ajtaján.

— Valjon ki jöhet? Talán a kis Jézuska az, a ki kopogtat? Tessék!

— Jó reggelt gyermekek!

— Jó reggelt édes Boldi bácsi! Miért jön ily korán?

— Azért jövök, hogy megsétáltassalak benneteket. Egy kis séta kocsikázást teszünk a városban s kimegyünk az erdőbe.

Ezer örömmel egyeztek bele a gyermekek. Az utcákon csak úgy nyüzsgött, hemzsegett a sok nép; ma mindenkinek sietni kellett, mert még sok elkészíteni való volt hátra. A külváros kevésbé volt mozgalmas; mikor pedig kiértek a városból, néma csend fogadta őket mindenütt.

Az erdőszélen leszálltak a kocsiról s gyalog mentek tovább. Nem hallatszott sem madárdal, sem levélsusogás. Csak néha egy-egy száraz galy csörrenése, vagy a friss hó ropogása.

— Mily bájos az erdő nyáron, mily üde és zajos! Addig sok időnek kell eltelni, amíg ismét olyan lesz, mondá sóhajtván Dóra.

E perczen azonban meglepetve kiáltott fel. Mert alig hogy kiértek a tisztásra, sűrű gyep fődte azt, lombos fák környékezték a kis helyet s a nap melegen sütött le rá. A gyep közepén négy

fényőfa állott, de nem afféle közönséges fák ám, hanem gazdagon diszesített pompás karácsonyfák s mindenik alatt azok a játékok voltak, melyeket leginkább óhajtottak a gyermekek.

Ily meglepetés a zöld erdőben még soha sem érte a gyermekeket. Játszottak a gyepen, tánczoltak a fák körül és soha sem akartak e mulatságtól megválni; Boldi bácsi azonban megígérte, hogy a fákat s ajándékokat haza viteti. És így is történt. Este, mikor a terem szárnyas ajtói kétfelé nyiltak, a gyermekek egy óriás karácsonyfát pillantottak meg a terem közepén s körülte a négy szép, kedves erdei fácskát.

Igy azután volt a gyermekeknek egy közös nagy karácsonyfájok s mindenkinek külön egy kisebb. Ez már talán sok is volt! Nem? — Bizonyynal nem! gondolá Boldi bácsi, mert hiszen négy kis kedvenczének örömet szerezni soha sem tünt fel fáradalmasnak neki.

Iren néni.

A LEOPÁRD OTTHON.

(Képpel a czímlapon.)

QLYAN békésen és barátságosan pislog felénk, mintha a legjámorabb teremtés volna a föld kerekiségén. Pedig bizonyosan tudom, hogy már sok gonosz-ságot követett el és most is valami roszban töri a fejét. Jobban is szeretem csakis lerajzolva látni, mint ott a sűrűségben találkozni vele. Ha csak messziről is zörögne egy kicsit a haraszt, mindjárt nem nézne maga elé ily barátságosan, hanem lelapulna a földre s villogó szemekkel, zajtalanul csuszának arra felé, a hol prédát remél találhatni.

Mert a macskafajhoz tartozó ragadozók közt, melyek messzi forró égvő alatt

élnék, a leopárd a legveszedelmesebbek egyike. Nem olyan nagy és erős, mint a tigris, de csak olyan gonosz jószág, mely elől alig lehet menekülni. Ha prédája futással próbál menekülni, a leopárd ropant gyorsaságával mihamar utól éri; de rendesen nem is fárasztja magát ezzel. Pompásan tud fára mászni, sűrűségben meglapulni s ott lesi, míg préda érkezik közel. Váratlanul, mint a villám csap le reá és agyon marja. S nem éri be a gonosz csak annyival, a mennyi éhsége csillapítá-

sára szükséges, hanem öldököl, a hol csak teheti, mert vérengző, kegyetlen természetű.

A fogságban is a leopárd a legszilajabb. Az oroszlán, tigris hamarább beletörődik a fogságba és megszokja az emberek látását. A leopárd semmikép sem barátkozik meg ápolójával és a kíváncsi nézőkkel s ha valaki közeledik ketreczéhez, mérgesen vicsorgatja rá fogait, sokszor ki is nyújtja a rostélyzat közül a karmait, hogy megtépje a nézőt. Etetés-

A ZSUZSIKA LIBÁI. (Lásd a 367. lapon.)

nél nem lehet más társaival együtt hagyni, mert dühösen marakodik a koncz fölött. Ezért tehát egyenként kapják ki porciójokat. Rendszeresen nem is él sokáig a fogságban, mert csak a szabadban kalandozva, rabló járataiban érzi magát boldognak.

Ez a leopárd itt a képen, látszik, nagyon meg van elégedve a dolgával. Ott-hon van szabadon s most éppen bizonyosan valami jó prédával végzett, elégedetten gondol a sikerült kalandra. »Holnap majd ismét oda állok lesbe, újra lesz jó

lakoma. Azok a jámbor őzek, antilópok csak akkor vesznek észre, mikor már a nyakukba kapaszkodtam, akkor pedig már nem menekülnek előlem. Ügyes ficzkó vagyok én!«

Néha mégis megjárja. Jön a még ügyesebb vadász és messziről leteríti jól célzott golyójával. Mert minden gonosznak előbb-utóbb az a vége, hogy gonoszul mulik ki.

A VICZA FÜRDIK.

UGY-E bábum, meleg van már?
Bizony, bizony ránk füt a nyár!
Oly meleg cserép arcocskád,
S bágyadt minden bőrtagocskád.

A topánkát is vessük le,
Kádacskába így teszünk be;
Huh, be hideg! De csak ázol —
Karjaimban meg nem fázol.

AZ ELFOGOTT MEDVE.

— Kicsi elbeszélés. —

EDES ANYÁM — szólta Friczi, — olvastad, az ujságot? A medvének öt fia van.

— Igen, szólta közbe a kis Lenke; de a medvét más helyre tették, mert roszul bánt a bocsaival.

— olvastam, szólta a mama, és jövő vasárnap el is mehettek az állatkerbe.

A gyermekek nagyon megörültek az ígéretnek, mert egyetlen kívánságuk volt látni az apró medvéket. Remélték, hogy papa is meg fogja engedni, mert hiszen a jó mama lesz a szószólójuk. Csakugyan papa nem soká kérette magát, sőt meg is ígérte, hogy ő is velök megy.

Ehhez az örömhöz még az is járult, hogy egy szomszédnő, kinek több méhkasa volt, az anyának nagy tál mézet hozott. A gyermekek rögtön megtudták, mennyi lesz belőle az övék; de nem ették meg, hanem eltették a medvének.

E közben egy szegény asszony jött házukhoz, és panaszkodott sorsa fölött.

Ekkor Friczi a kis Lenkével egy ideig suttogott, aztán odaléptek atyjukhoz és kérték: a pénzt, melyet az állatkerbe szánt, adná a szegény özvegy asszonynak.

Az atya ezt örömmel megtette és ezekkel a szavakkal adta oda a szegény asszonynak:

— Ezt gyermekeim adják önnek.

A jó asszony a meghatottságtól alig tudott szóhoz jutni, és áldásokkal hagyta el a házat.

Ezalatt beesteledett és a gyermekek lefeküdtek.

Másnap reggel így szólta Friczi:

— Te Lenke, a mézről tökéletesen megfeledkeztünk!

— Csakugyan, felelé Lenke. Tudod mit? Megkérjük szüleinket, engedjenek ki a város erdőbe; ott majd az árnyas fák alatt jó ozsonnát csapunk.

Hogy eljött a délután, a gyermekek, szüleik engedelmével, elmentek és kosárba tették a mézet és kenyeret.

Utközben egy szép kis fekete kutyával találkoztak. Megbarátkoztak vele és mindenféle néven szólították, míg végre kitalálták, hogy Nero a neve. Mikor az erdőbe értek és ott játszottak, Nerónak koronként adtak egy kis kenyeret és úgy találták, hogy ez éppen úgy mulattatja

öket, mintha a medve bocsáival játszanának. Ekkor hangos lépteket és hangokat hallottak.

— Elszökött és nem tudjuk megfogni: — szólott egy hang.

Végül még Neróról is beszélt az egyik.

— Ez nem a kutyúra vonatkozik, mondá Lenke. Alighanem valami elillant rabról beszélgetnek. Nyilván rendőrök.

Ebben a perczben recsegés hallatszott a fák közt és a gyermekek — nagy megütközésükre — egy medvét láttak előtűnni.

A kutyácska ugatott, Lenke föl-sikoltott, de Friczi befogta a testvére száját. Lenke is visszanyerte lélekjelenlétét, és egy darab mézes-kenyeret vetett a medve elé, amit ez jóízűen megevett és mintegy többet látszott kérni. A gyermekek darabonként adogatták oda neki a mézes kenyeret. Így ment ez kis ideig, mikor Nero, kit a medve fülénél fogva a bokorba lökött, újra elkezdett ugatni.

Ekkor ismét hallottak beszélni, de halkan.

— A kutya nem hiába ugat, suttogá az egyik hang, itt kell lennie valahol.

Most hangosan kiáltá valaki:

— Ti amonnan, én meg eminnen kerüljük meg a medvét!

Mennyire elesodálkoztak azonban az emberek, midőn a gyermekeket meglátták; de azért vigyázva a medve háta mögé sompolyogtak. Csakhogy maczkó bácsi észrevette őket és a bokorba futott; de itt is körül volt véve négy embertől. Friczit pedig Lenke hiába marasztotta, a többiekkel együtt a medvéhez ment és segített

megkötözni. Csak amikor a medve már nem mozdulhatott, tért vissza testvéréhez, izzadságtól gyöngyöző homlokkal, diadalmasan mondván:

— Megvan! Most mindnyájan kijöttek a bokorból, a medvét hátukra vetették és a gyermekeket fölszólították, menjenek velök az állatkertbe.

Mikor odaértek, a gyermekeket az igazgatóhoz vezették, és ez kérde:

— Hogy hívnak, gyermekeim?

— Én Molnár Frigyes vagyok, felelé Friczi.

Erre az igazgató Friczinek egy ezüst forintot nyomott a kezébe és így szólt:

— Ezentul, a mikor csak tetszik, belépti pénz nélkül is eljöhetnek ide az állatkertbe.

— Ah, ez nagyon sok! szólt Friczi szerényen. Engedje meg igazgató ur, hogy a kert bátor őreinek adhassam oda borralólul.

Ebbe az igazgató ur mosolyogva bele egyezett, az örök pedig azt mondták:

— Nagyon fogunk inni a bátor ifiur és testvérének az egészségére.

E pillanatban egy gyermeki hang kiáltozó:

— Nero, Nero, hogy kerülsz te ide?

A kutya egy leánykát örvendve ugrált körül. Friczi és Lenke szintén boldogan tértek haza és elbeszélték kalandjukat, mire a szülők helyeselve fiok eljárását, mégis intették őt, hogy medvék legyőzése még sem tartozik egy kis fiu föladatai közé.

Könyv nyomán, a maga szavaival mondja el:

Rottmann Anna.

AZ ÉN CZICZÁM.

V — Kis leányomnak. —
 AN nekem egy fehér cziczám,
 Jobban mondva szöke,
 A szeme kék, csak úgy ragyog
 Tőle egész képe ;
 Orra fítos, iczi-piczi, —
 De csupasz a szája,
 Bajuszt csak a tejfel rajzol
 Néha-néha rája.

Szereti a csokoládét,
 A teát, a krémet,
 Issza a sört krigliből is,
 Mint valami német ;
 Nem veti meg a befőttet,
 A savanyú bombont, —
 Jó kedvében képes könyvet,
 Babaruhát ront-bont.

Okos jószág az én cziczám ;
 Tudja hány az óra,
 Dél-ideben a folyosót,
 Lépcsőházat rója ;
 Hogyha meglát miaúkol,
 Karjaimba vágyik,
 Kicsi szája csuszkál rajtam
 Homloktul az állig.

Be-beszökök a szobámba,
 Asztalomat tőrja,
 Ha rá szólok, meglapul, de
 Ott maszatol újra, —
 Ihol most is, — a fitoskát
 Megint ide dugta —
 — Cziczi-Miczi pakolj innen !
 El a kályha-zugba !

— Mégis itt vagy ? Mit dorombolsz ?
 Hiszen ez nem kóta...
 De ő nem megy : ha nem kóta,
 Legalább is nóta...
 No kis kópé, ha már tudod,
 Nézd meg közelebről,
 Gyere ide, rólad szól az, —
 Betűzd az ülemből !

Laczi bácsi.

A ZSUZSIKA LIBÁI.

(Képpel a 364 lapokon.)

M AJD ADNA nekem Juliska, ha azt hallaná, hogy azt mondom : a Zsuzsika libái. Mert azok nem a Zsuzsika, hanem a Juliska libái. Igazság szerint tulajdonképpen sem az egyiké, sem a másiké, hanem az édes anyjoké. De hát Juliskára volt bízva, hogy az apró jószágnak gondját viselje, ő volt a nagyobbik.

Juliska pedig ezt nagyon szerette, különösen a libákat. Mert azokkal ki kellett sétálni a mezőre s ott leheveredhetett a fűbe, nem kellett semmit dolgozni. Otthon volt elég dolog, azt Zsuzsika hadd végezze. Juliska úgy szerette eltölteni a napot, hogy semmi gondja és fáradsága se legyen. Már pedig erre nincs jobb mesterség a libapásztorságnál.

Ugy hitte, de egyszerre csak az anyja nem hitte. Az ám, mert megtörtént, hogy egy napon Juliska maga tért haza.

— Csak nem maradok ott ebéd idejére is? Azok az ostoba libák nem akartak kijönni a vizből, hát maradjanak ott.

Máskor meg egy kutya rontott közéjük s agyonmart egyet. No bizony, csak nem fog Juliska kutyákkal dulakodni?

Mindennap volt valami baj és az lett a vége, hogy Juliska elvesztette az ő kedves hivatalát, — Zsuzsika lett a libapásztor. És még nagyobb lett a Juliska bosszúsága, mikor látta, hogy Zsuzsikának soha sincs baja.

— Nincs ám, mert van rá gondom, hogy ne legyen. Ime egy jó suhogó vesszőt vágtam, ettől még a legmérgeesebb kutya is elszalad. És látod ezt a kosarat? Nem röstellem czipelni, mert ha azok a hamis libák makacszkodnak, nem hajszolom nem kergetem őket, hanem jó magocskát kezdek szórni, arra mindjárt hozzám sietnek. Csak a kosárba kell nyulnom, már jönnek utánam és így szépen haza térünk.

Juliska bosszankodott, hogy ez neki nem jutott eszébe. Anyjok pedig így szólt:

— Persze hogy nem jutott eszedbe, mert csak lustálkodni akartál, nem pedig jól végezni a dolgot. Pedig tanuld meg, hogy nincs olyan egyszerű dolog, amihez figyelem és gondosság ne kellene, ha jól akarjuk végezni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

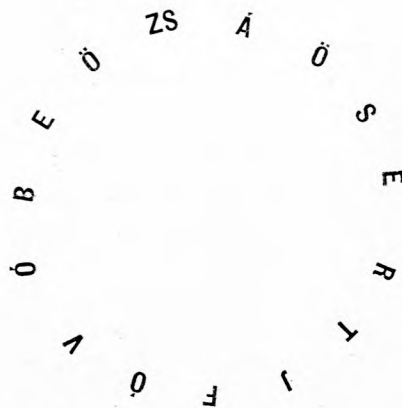
A »KIS LAP« XXXII. köt. 21-dik számában közölt szórejtvény megfejtése:

„Éljen Magyarország.“

Helyesen fejtették meg: Matkovich Ilona, Braun Izidor, Thüringer Tivadar és Ervin, Weisz Béla és Kornél, Overbeck Edinke, Kispál Erzsike és Laczika, Paul Ilona, Magassy Dénes, Schüller Olga és Frigyes, Máday Andor és Pista, Gerlóczy Gizi (kinek az írása? F. b.), Steiner Boriska, Szapáry Emi, Hajós Soma, Kohn Gábor, Karakásevics Josefina, Paksy Ella,

Krüzselyi Erzsike és Barna, Boleman Ilona és Andor (sajátkezü írást kívánok. F. b.), Wolfinger Henrik, Préger Oszkár, Thuróczy Mariska, Kaufmann Vilma és Róbert, Uferbach Gizella, Weigl Mariska, Riszdorfer Erzsike, Buzáth Mariska, Krása Kamilla és Jenő, Stein Malvine, Kelemen Blanka, Heller Frida és Elek (sajátkezü írást kívánok. F. b.) Lövenstein Lujza és Gyula, Márkus Béla, Wurmser Frida és Vilmos, Geduly Vilma, Gyémánt Fanni és Berta, Keczer Stefanie, Grünhut Jolán és Matild, Mariássy Margit és Tivadar, Kazy István, Goldschmied Malvine, Misdosy Irén, Lászlófalvy Margit és Árpád, Miskolczy Ida és Aranka, Zacsek Imre, Grossmann Ármin és Aladár, Holzer Lajos, Braun Margit, Grosz Sándor, Deckner Giza, Steiner Hedvig, Klein Sándor, Királyfi Árpád és Béla, Kamermayer Györgyike és Aladár, Molnár Ilonka, Balás Hugó, Küszler Gizella, Rechnitz Henrik és Izidor, Spitzer Hedvig és Ernő, Strauss Elza és Irma.

BETÜREJTVÉNY.

Ha a körben levő betűk egyikéből kiindulva, minden ötödiket számítunk: hazánk egyik jeles írójának nevére akadunk.

Tréfás kérdések.

Melyik ács-tól fél a gyermek?
Melyik ház város?